

SUPPLEMENT

נשמת כל חי ¹ DID THE APOSTLE PETER COMPOSE

A rumor has circulated in Jewish circles since the Middle Ages that the פיוט of נשמת כל חי was composed by the Apostle Peter. The סדר עבודת ישראל refers to the rumor and provides a possible basis for it:

סדר עבודת ישראל-נשמת-ומצאתי בפירוש ישן סביב לסידור כתב יד משנת קס"ז והוא כמנהג טרוי"ש וזה לשונו שמעתי מרבי יהודה בר יעקב שר' שמעון בר כיפא יסד נשמת עד מי ידמה לך עד כאן לשונו. ובפירוש אחר מצאתי בזה הלשון שמעון בן כפה ויש אומרים שמעון בן שטח יסד את נשמת ורמזו שמו בו למפרע דהיינו "ש" שוכן עד "מ" מי ידמה "ע" עד הנה עזרונו "ו" ואילו פינו "נ" נשמת, עד כאן לשונו.

Translation: I found the following in an old commentary to a Siddur which was a handwritten manuscript from the year 5167 (1406 CE) that follows the customs of Troyes (France): I heard from Rabbi Yehudah son of Yaakov that Rabbi Shimon Kipah composed the words of Nishmas until the words: Mi Yidmeh Lach (that ends the quote). In another commentary I found the following language: Shimon Ben Kipah and some say Shimon Ben Shetach (a Tannah from the Mishna) composed Nishmas and included a clue to his name in the words of Nishmas but in reverse order: The letter Shin opens the words: Shochan Ad; Mem in Mi Yidmeh; Ayin in Ad Hineh Aẓarunu; Vav in V'Eilu Phinu; Nun in Nishmas (end of quote).

The מחזור ויטרי emphatically denounces the rumor:

מחזור ויטרי-סדר ליל פסח-נשמת כל חי . . . ויש אומרים על שמעון פטר כו' שהוא יסד אותה תפלה כשהיה יושב על הסלע, וחם ושלום שלא תהא זאת בישראל, וכל האומר דבר זה, שיבנה בית המקדש, יביא חטאת שמינה.

Translation: Nishmas Kol Chai . . . some say about Shimon also known as Peter that he was the composer of the Tefila known as Nishmas when he was living on the rock. Heaven forbid that something like that could have happened among the Jews. Whoever makes such a claim, when the Beis Hamikdash is rebuilt, should bring a substantial sin offering.

How could such a rumor have arisen? It originated in an example of anti-Christian literature that was composed by Jews during the Middle Ages. This type of literature was written in self-defense as a weapon against forced and voluntary conversion of Jews to Christianity. One of the most well known examples of this type of literature is the book known as תולדות ישו. On page 73, of his book, *Fashioning Jewish Identity in Medieval Western*

1. I would like to thank Rabbi Dr. Dalia Marx, Professor at Hebrew Union College, Jerusalem, for suggesting that I discuss this issue.

Christendom, Cambridge University Press, 2003, Robert Chazan describes the book תולדות ישו as follows:

A Jewish retelling of the Gospel narrative of the life of Jesus, a retelling intended to debunk - in Jewish eyes- the Gospel accounts.

On page 74, Chazan portrays this type of literature as follows:

Some years ago, Amos Funkenstein alerted us to a category of polemical literature that he called “counter-history.” Funkenstein analyzed what he calls counter-history in terms of function, method, and objective. He argues that the function of counter-histories “is polemical. Their method consists of the systematic exploitation of the adversary’s most trusted sources against their grain- *die Gesichte gegen den Strich kammern*.” Their aim is the distortion of the adversary’s self-image, of his identity, through the deconstruction of his memory.” Funkenstein proceeded to adduce three examples of counter-history from antiquity: the counter-history of the Jews composed by the Egyptian Manetho (described in some detail); the counter-history of Rome written by St. Augustine; the counter-history of Jesus and early Christianity found in the Jewish Sefer Toldot Yeshu.

The rumor that circulated in Jewish circles that the נשמת כל חי פיוט was composed by Peter the Apostle may have arisen as a result of a series of three מדרשים found in the אוצר (איזנשטיין) שמעון כיפא. The first of these מדרשים is reproduced below:

אוצר המדרשים (איזנשטיין) שמעון כיפא עמוד 755-אגדתא דשמעון כיפא. [בית המדרש ח"ה ס']. -ויהי אחרי הדברים האלה ויגדל מריבה בין הנוצרים ובין היהודים, כי כאשר ראה נוצרי את יהודי הרג אותו והצרה היתה הולכת ותוקפת עד שלשים שנה. ויתאספו הנוצרים לאלפים ולרבבות, וימנעו את ישראל מלעלות לרגל והיתה צרה גדולה בישראל כיום שנעשה בו העגל ולא היו יודעים מה לעשות. אך אמונתם מתחזקת והולכת ויצאו שנים עשר אנשים ויתהלכו בשנים עשר מלכיות ויתנבאו בתוך המחנה נביאותיהם, ויטעו ישראל אחריהם, והם היו אנשי שם ויחזקו את אמונת ישו כי אמרו שהם שלוהיו ויתלקטו אחריהם עם רב מבני ישראל.

Translation: After the passage of time, the quarrel between the Jews and the Christians grew to the point that when a Christian encountered a Jew, the Christian would kill the Jew. The problem grew and grew for a period of thirty years. The Christians gathered by the thousands and tens of thousands and interfered with the ability of the Jews to travel to Jerusalem for the holidays causing the kind of the difficulties for the Jews that the Jews had not encountered since the sin of the Golden calf. The Jews were at their wits end and did not know what to do. In the meantime, the number of adherents to the beliefs of the Christians was growing. Twelve of their representatives travelled to twelve different nations and spread their prophecies and influenced Jews to join them. They were men of renown who strengthened the belief in Jesus because they said that they were his representatives. By such means, they transformed many Jewish people into adherents

להבין את התפלה

ויראו החכמים את הדבר הרע הזה וירעו להם מאד ויאמרו איש אל רעהו אוי לנו כי הטאנו שבימינו נהיתה הרעה הזאת בישראל אשר לא שמעו אנחנו ואבותינו, ויצר להם מאד וישבו ויבכו וישאו עיניהם אל השמים ויאמרו אנא ה' א-להי השמים תן לנו עצה מה לעשות כי אנחנו לא נדע מה לעשות ועליך עינינו כי נשפך דם נקי בקרב עמך ישראל על אדות אותו האיש. עד מתי יהיה זה לנו למוקש שתחזק יד הנוצרים עלינו והורגים אותנו כמה וכמה, ואנחנו נשארים מעט. ובעון מוקשי עמך בית ישראל נעשה זאת ואתה למען שמך תן לנו עצה מה לעשות להיות נבדלים מעדת הנוצרים.

Translation: Our Sages witnessed this evil and it disturbed them greatly. One said to the other: Woe to us for we must have sinned that in our time such an evil that was unheard of in our day and in our ancestors times could arise among the Jews. It distressed them greatly. They wept and turned their eyes to heaven and cried out: Please Hashem, G-d of the heavens, provide us with a suggestion as to what we should do because we are at our wits end. Our eyes are pointed towards You because innocent Jewish blood is being spilled all because of that man. Until when will this be a danger for us. You are strengthening the hold of the Christians over us. They are killing us one by one and our number is dwindling. We recognize that this is occurring due to our sin. You out of respect for Your name, share with us some advice so that we may be separated from the Christian community.

ויהי ככלותם לדבר ויקם זקן אחד מן הזקנים ושמו שמעון כיפא והיה משתמש בבת קול, ויאמר להם שמעוני אחי ועמי, אם טוב בעיניכם דברי אבדיל את האנשים האלה מעדת בני ישראל ולא יהיה להם חלק ונחלה בקרב ישראל, אך אם תקבלו עליכם את העון. ויענו כלם ויאמרו נקבל עלינו העון אך כאשר דברת עשה. וילך שמעון כיפא בתוך ההיכל ויכתוב את השם הגדול ויקרע בשרו וישם הכתב בתוכו ויצא מן המקדש ויוציא את הכתב וילמוד את השם, וילך אל עיר מטרופולין של הנוצרים ויצעק בקול גדול ויאמר כל מי שיאמין בישו יבא אלי כי אני שלוחו, ויאמרו לו תן לנו אות ומופת, ויאמר להם מה אות אתם מבקשים ממני, ויאמרו האותות אשר עשה ישו בחייו עשה לנו גם אתה.

Translation: After completing their plea to G-d, one older man from among the elders arose and his name was Shimon Kipah. He summoned a voice from heaven and said: listen to me my brothers and my people. If it is acceptable to you, I will take measures to separate the Christian community from within the Jewish people. They will then no longer have any part or interest within the Jewish people. I will do this only if you will agree to accept the responsibility for the sins that I am about to commit. All those present answered as one: we accept that responsibility. Just do as you suggested. Shimon Kipah went into the Beis Hamikdash and recorded G-d's ineffable name. He ripped open his skin and placed the name of G-d in there. He left the Beis hamikdash and took out what he had written and memorized G-d's ineffable name. He travelled to a central city of the Christians and cried out in a loud voice and said: All those who believe in Jesus should come to me because I am the messenger of Jesus. They said to him: show us a sign. He asked them: what sign would you like to see? They responded: perform the same acts that Jesus demonstrated to us in his lifetime.

ויאמר הביאו לי מצורע, ויביאו לו, וישם ידיו עליו והנה נרפא. ויאמר להם עוד הביאו לי מת אחד, ויביאו לפניו, וישם ידו עליו ויחי ויעמוד על רגליו. ויראו האנשים האלה ויפלו לפניו ארצה ויאמרו לו באמת אתה שלוחו של ישו כי הוא עשה לנו כך בחייו. ויאמר להם שמעון

כיפא אני שלוחו של ישו והוא צוה עלי ללכת אליכם. השבעו לי אם תעשו ככל אשר אני מצוה אתכם, ויענו כלם ויאמרו כל אשר תצונו נעשה.

Translation: Shimon Kipah said: bring me a leper. They brought him a leper. Shimon placed his hands upon the leper and the leper was healed. Shimon then asked them to bring him a corpse. They brought him a corpse. He placed his hands on the corpse and the person came back to life. The people witnessed these acts and prostrated themselves on the ground and said: Indeed you are the messenger of Jesus because he performed the same acts for us during his lifetime. Shimon Kipah said to them: I am the messenger of Jesus and he commanded me to come to you. Promise me that you will perform all that I command you. Together they answered: all that you command us, we will do.

ויאמר להם שמעו כיפא דעו כי ישו היה שונא לישראל ותורתם כמו שניבא ישעיה חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי, ועוד דעו לכם שאינו הפיץ בישראל כמו שניבא הושע כי אתם לא עמי, ואף שיש בידו לעקור אותם מן העולם ברגע אחד מכל מקום אינו רוצה לכלותם, אך הוא רוצה להניח אותם כדי שיהיה תלייתו וסקילתו לזכרון לדורי דורות. ורוב ענוי הגדול שהיה סובל כל היסורים כדי לפדות אתכם מן הגיהנם.

Translation: Shimon Kipah said to them: Know that Jesus hated the Jews and their Torah. His feelings were dictated by what Yishayahu said: I despise your calendar and your holidays. Know further that G-d no longer favors the Jews as Hosea prophesized: because you are no longer My nation. Although G-d has the power to instantly oust the Jews from the world, G-d does not wish to destroy them. G-d wants them to remain so that their suffering will be a reminder for future generations. Know further that the great suffering that Jesus endured was to rescue all of you from Hell.

ועתה הוא מזהירכם ומצוה לכם שלא תעשו עוד רעה לשום יהודי ואם יאמר יהודי לנוצרי לך עמי פרסה ילך עמו שתי פרסאות, ואם יכנו יהודי על הלחי השמאל יטה לו גם הלחי הימני כדי שיאכלו שכרם בעוה"ז ובעולם הבא יהיו נדונים בגיהנם, ואם תעשו כך תזכו לשבת עמו במחיצתו, והנה הוא מצוה עליכם שלא תחוגו את חג המצות אך תחוגו את יום מיתתו, ובמקום חג השבועות תחוגו ארבעים יום משנסקל ועלה לרקיע אח"כ, ובמקום חג הסוכות תחוגו יום לידתו וביום השמיני ללידתו תחוגו היום אשר נמול בו.

Translation: Now, Jesus admonishes and commands you not to inflict any more punishment on the Jews. If a Jew asks a Christian to walk with him a mile, you should walk with him for two miles. If a Jew smites you on the left cheek, allow him to smite you on the right as well so that the Jews will receive their reward in this world and will be punished in Hell in the Next World. If you follow in that path, you will merit to live near Jesus. He further orders you not to celebrate Passover but rather celebrate his day of death (Easter). Instead of celebrating Shavuos, celebrate the forty days from when he was stoned to when he rose to heaven (Lent). In place of celebrating Succos, celebrate his birthday (Xmas) and on the eighth day after his birth, celebrate the day of his circumcision (New Years Day).

ויענו כלם ויאמרו כל אשר דברת נעשה אך אם תשאר אצלנו, ויאמר אנכי יושב ביניכם אם תעשו לי כאשר צוה עלי לבלתי לאכול שום מאכל רק לחם צר ומים לחץ, ועליכם לבנות לי מגדל – עמוד 855 – בתוך העיר ואשב בו עד יום מותי. ויאמרו כדברך כן נעשה, ויבנו לו מגדל ויהי לו המגדל לדירה ויתנו לו חק דבר יום ביומו עד יום מותו לחם ומים וישב בתוכו,

להבין את התפלה

ויעבוד את א-להי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ויעש פיוטים לרוב מאד וישלחם בכל גבול ישראל למען יהיה לו לזכרון בכל דור ודור, וכל פיוטיו אשר עשה שלח לרבותיו. וישב שמעון בתוך המגדל שש שנים וימת ויצו לקבור אותו במגדל ויעשו כן. אחר כך בנו עליו בנין מפואר ועדיין מגדל זה ברומי וקורין אותו פיטר והוא שם של אבן, שישב שם על האבן עד יום מותו.

Translation: All responded and said: all that you have suggested we will do but only if you remain with us. Shimon answered: I will remain with you but only if you allow me to do as I was commanded which was not to eat anything other than simple bread and water. In addition, I ask that you build a tower within the city where I will live until my day of death. They answered: as you requested we will do. They built a tower and the tower became Shimon's home. They further fulfilled his request that they bring him only bread and water. He continuously resided within the tower. There he continued to serve the G-d of his forefathers, Avrohom, Yitzchok and Yaakov. He composed many liturgical poems and sent them to the four corners of the Jewish world so that the poems would be a reminder in each generation of what had occurred. All the poems he composed, he sent to his teachers. Shimon resided within the tower for six years and then he died. He ordered that upon his death, he be buried in the tower and they complied with his wishes. Later they built upon it a great edifice. That edifice is still found in Rome and they call it Peter (Rock). That is the name of a rock upon which his home rested until the day of his death.

This is how the second **מדרש** ends:

וישב שם במגדל לבדו ותקן הרבה דברים, והגוים קבלוהו עליהם בחרם, ובאותו הזמן עצמו שישב שם עשה פזמונים גדולים לישראל וכלם קיימים בשמו מזה הענין. וכתב דעו בית ישראל המאמינים בה' ובתורתו התמימה כי היא תורת אמת וישראל נקראים נחלתו, אני שמעון כיפא הסובל באהבתו כל הצרות רעות ורבות, כי אני יודע האמת והשקר, הנה תקבלו ממני הפיוטים שעשיתי כדי שימחול ה' לי ולכם, כי כל מה שעשיתי עשיתי בשביל שלומכם ולישועתכם. וקבלו הכתב בשמחת לבכם ושלחוהו לריש גלותא, והראו הפיוטים לראשי ישיבות ולסנהדרין, וכלם אמרו שהם טובים ונעימים ושהם ראויים שיאמרו החזנים בתפלותיהם ועוד עד היום נוהגים לאמרם כל שבת ושבת. וזה שמעון כיפא הוא מה שקורין הגוים סט' פיטרא.

Translation: Shimon Kipah remained in the tower by himself and composed many edicts and the non-Jews accepted them. At the same time, he composed many liturgical poems for the Jewish people and all of them are known by his name. He wrote to the Jewish people: Know House of Israel who believe in G-d and in His Perfect Torah that it is a true Torah and that the Jewish People represent G-d's nation. I, Shimon Kippah, who suffers all of these difficulties out of love for G-d, know the differences between truths and untruths. Please accept my liturgical poems that I have composed so that G-d will forgive me and you. All that I have done, I have done for your tranquility and your safety. Accept my compositions with joy and send them to the head of the Diaspora and show my liturgical poems to the heads of the Yeshivos and to the Sanhedrin. All remarked how well written and pleasant were the poems. It is appropriate that prayer leaders recite them during prayer services. Even until today it is customary to recite the poems during prayer services on each and every Shabbos. This Shimon Kipah is also the one known as Saint Peter.